

„Nekem szinte jobban tetszett, mint az eredeti.”

– *Sydney Jackson, Goodreads* –

life and death

TWILIGHT 2.0

Egy életem, egy halálom

fine
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLER

STEPHENIE MEYER

STEPHENIE MEYER

life and death

TWILIGHT 2.0

Egy életem, egy halálom

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

A SZERZŐ BEVEZETŐ SORAI

Üdv, drága Olvasó!

Hadd kívánjak ismét boldog évfordulót! Íme, elértél a tizedik évfordulás ajándékhoz.

Először is:

ELNÉZÉST KÉREK!

Tudom, hogy sok sírás és fogcsikorgatás lesz, mert ez az új, bónuszírás nem teljes mértékben új, és legfőképpen nem a *Midnight Sun*.¹ (Ha esetleg úgy gondoljátok, hogy nem érzem át a fájdalmakat, megnyugtatom mindenkit, hogy édesanyám kristálytiszta kifejezte csalódását.) Elmagyarázom, hogy történt mindez, és remélhetőleg így érthető lesz a helyzet, ha jobb nem is.

Nemrégiben megkeresett az ügynököm, hogy érdeklődjön, mivel tudnék hozzájárulni az *Alkonyat* tizedik évfordulós újrakiadásához. A kiadó valamiféle előszóra gondolt, mondjuk, egy „boldog évfordulót” jellegű levélre, de ez nekem, őszintén szólva, nagyon unalmasnak tűnt. Mit is mondhatnék, ami érdekes és izgalmas lenne? Semmi különöset. Ezért belegondoltam, mi mást tehetnék, és ha ettől jobb lesz, elmondom, hogy a *Midnight Sun* is eszembe jutott. Egy probléma volt: az idő. Abból volt a legkevesebb, annyi biztos nem, hogy megírhassek egy teljesen új regényt, vagy akár egy felet.

¹ Kiadatlan töredék, amely az író honlapjáról letölthető, az *Alkonyat* Edward szemszögéből (*a szerző*).

Amint így annyi év után ismét morfondírozni kezdtem az *Alkonyaton*, és megbeszéltem ezt az évfordulós dolgot a barátaimmal, körvonalazódni kezdett egy ötlet, ami már korábban is szóba került dedikálások és interjúk alkalmával.

Tudható, hogy Bellát mindig is sokat támadták amiatt, hogy több alkalommal is meg kellett menteni. Az volt a kifogás ellene, hogy tipikusan bajba jutott hölgy figura. Erre én mindig azt feleltem, hogy Bella bajba jutott ember, egy átlagos emberi lény, akit minden oldalról emberfeletti képességekkel rendelkező hősök és gonoszok vesznek körbe. Azért is kritizálták Bellát, mert a szerelmén kívül semmi más nem érdekelt, mintha ez is olyan lányos dolog lenne. De én mindig is kitartottam amellett, hogy nem lenne más a történet akkor sem, ha az emberi lény fiú, és a vámpír lány. Félretéve a nemeket és a fajokat, az *Alkonyat* végeredményben mindig is az első szerelem varázslatos, megszállott örülségéről szólt.

Így arra jutottam, próbáljuk ki ezt az elméletet a gyakorlatban is, biztos mókás lesz. Szokásomhoz híven, amikor belekezdtem, azt hittem, egy vagy két fejezetet fogok csak megcsinálni így (vicces, vagy inkább szomorú, mennyire nem ismerem magam még mindig). Rémlik még, hogy azt mondtam, alig volt rá időm? Szerencsére ez a feladat nemcsak mókás, hanem nagyon gyors és könnyű is volt. Kiderült, hogy nincs túl sok különbség aközött, ha egy emberlány szerelmes egy vámpírfiúba, vagy ha egy emberfiú szerelmes egy vámpírlányba. Így született meg Beau és Edythe² alakja.

Néhány megjegyzés a változtatásokról:

² Ejtisd: Beau – bó (Beaufort – Bófort), Edythe – Ídisz.

1. Eléggé átfogóan bántam az egész regénnyel, az összes szereplőnek felcseréltem a nemét, két kivétellel:

- A legfeltűnőbb kivétel Charlie és Renée, akik maradtak úgy, ahogy voltak. Az ok pedig a következő: Beau 1987-ben született. Akkoriban ritkaság volt, hogy az apának ítéljék a gyermek elsődleges felügyeleti jogát, főleg, ha a gyermek még csecsemő. Ehhez valószínűleg be kellett volna bizonyosodnia az anyáról, hogy valamilyen módon alkalmatlan a gyereknevelésre. Nagyon nehezemre esik elképzelni, hogy akkoriban (vagy akár most is) bármelyik bíró egy munkanélküli, instabil apának ítélte volna a gyermeket egy biztos állással rendelkező, támogató közösségben élő anyával szemben. Természetesen manapság, ha Charlie küzdene Belláért, valószínűleg elvehetné Renée-től. Így tehát az *Alkonyat*-ban szerepel a kevésbé valószínű felállás. Csak az tette lehetővé Renée számára, hogy ő nevelje Bellát, illetve jelen esetben Beau-t, hogy pár évtizeddel ezelőtt az anya jogait fontosabbnak tartották az apa jogainál, és Charlie sem az a bosszúálló típus.
- A második kivétel egészen jelentéktelen: csak két háttérszereplő, akik összesen csupán kétszer bukkannak elő. Ennek a kivételnek az oka az én túlzásba vitt igazságérzetem a kitalált szereplők felé. A teljes *Alkonyat*-univerzumban volt két szereplő, akikre folyamatosan rájárt a rúd. Ezért esetükben nem cseréltem ki a nemeket, náluk felláztam. Ez semmit nem tesz hozzá a történethez, ez csak az én furcsaságom jele.

2. Sokkal több változtatás van ebben az írásban, mint amennyit Beau fiú volta szükségessé tett, ezért úgy gondoltam, levezetem

nektek az okokat. Ezek természetesen csak megközelítő számok. Nem számoltam meg a szavakat, amiket megváltoztattam, nem számoltam ki semmit pontosan.

- A változtatások 5%-a abból fakad, hogy Beau fiú.
- A változtatások 5%-a azért van, mert Beau személyisége kissé máshogy fejlődött, mint Belláé. A legnagyobb különbség köztük az, hogy Beau-nál erősebb a szorongás és a kényszerrek (OCD), szóvirágok helyett lényegre törőbben fejezi ki magát, viszont nem is olyan mérges: nála egyáltalán nincs meg az a felsőbbrendű, „dühös vagyok az egész világra” ki-sugárzás, ami Bella jellemzője volt.
- A változások 70%-a azért született, mert esélyt kaptam rá, hogy tíz év elteltével újraserkesszem a művemet. Szinte az összes olyan szót ki tudtam javítani, ami az első könyv nyom-dába kerülése óta zavart, és fantasztikus érzés volt.
- A változtatások 10%-a abból fakad, hogy voltak dolgok, amikről utólag azt kívántam, bárcsak eszembe jutottak volna annak idején, mikor írtam az *Alkonyatot*. Ez úgy hangozhat, mint az előző kategória, de azért nem ugyanaz. Ez nem sza-vakról szól, amik nehézkesnek érződnek az adott mondat-ban. Inkább gondolatok, ötletek, sőt párbeszéddek, amiknek el kellett volna hangozniuk, de nem kerültek bele az eredeti-be.
- 5%-nyi mitológiai probléma is felmerült, amik tulajdonkép-pen hibák voltak. A legtöbbjük a víziókhoz kötődik. Mikor írtam az *Alkonyat* folytatásait, sőt, a *Midnight Sunt*, ahol Edward révén beleláttam Alice fejébe, Alice látomásai egyre kifinomultabban működtek. Az *Alkonyat*ban még misztri-kusabb a dolog, és ha most végiggondolom, lett volna több

módja is, hogy Alice bevonódjon a történetbe, de ez nem történt meg. Hoppá!

- Ez pedig további 5%-ot hagy az összes többi változtatásnak, melynek mindegyikét más, de kétségtávol önző okokból követtem el.

Remélem, hogy tetszeni fog Beau és Edythe története, még akkor is, ha nem erre vártatok. Nekem valóban a lehető legjobb élmény volt megírni ezt az új verziót. Annyira megszerettem Beau-t és Edythe-t, amire nem is számítottam, és a történetük révén Forks kitalált világa is megint friss és örömteli lett számomra. Remélem, ez veled is így lesz. Ha csak tizedannyi örömet leled benne, mint én, már megéri.

Köszönöm, hogy olvasol! Köszönöm, hogy része vagy ennek a világnak, és köszönöm, hogy ezzel az utóbbi tíz évben életem ilyen lenyűgöző és váratlan örömforrása voltál.

Sok szeretettel:
Stephenie

ELŐSZÓ

NEM SOKAT GONDOLKODTAM AZON, HOGYAN FOGOK MEGHALNI – hiába volt rá épp elég okom az utóbbi hónapokban –, de ha foglalkoztam volna is ilyesmivel, biztosan nem így képzeltem.

A hosszú terem sarkában állva farkasszemet néztem a túloldalon várakozó vadással. A sötét szemű nő kedvesen nézett vissza rám.

Valaki más, egy szeretett ember helyett meghalni egész jó halál. Sőt, nemes cselekedet. Azért ez csak számít valamit.

Tisztában voltam vele, hogy ha nem költözöm Forksba, most nem lennék itt, a halál torkában. De képtelen voltam megbánni bármit is, akármennyire féltem is. Ha a valóság a legvadabb álmaidat is túlszárnyalja, nem szabad letörni, mikor végül véget ér az élet.

A vadász továbbra is barátságosan mosolygott, amint kecsesen felém indult, hogy megöljön.

1. AZ ELSŐ TALÁLKOZÁS

2005. január 17.

ANYÁM VITT KI A REPTÉRRE. A kocsí ablakait lehúztuk. Más hol igazi január tombolt, de Phoenixben huszonnégy fok volt, az ég kéken ragyogott. A kedvenc Monty Python-os pólómat vettem fel – a mintája a fecskés-kókuszdiós jelenetre utalt –, amit két éve karácsonykor kaptam anyámtól. Igazából már kinőttem, de nem számított, mert tudtam, hogy úgysem lesz mostanában szükségem pólókra.

Washington állam északnyugati csücskében, az Olimpia-félszigeten van egy kisváros, Forks, ami felett szinte állandó az összefüggő felhőtakaró. Erre a jelentéktelen kisvárosra több csapadék hullik, mint az Amerikai Egyesült Államok bármely helységére. Anyám ennek a városnak a fojtogató búskomorságából menekült el velem, mikor még csak pár hónapos voltam. Ebben a városban kellett eltöltenem minden nyáron egy hónapot. Tizennégy éves koromban

végül megmakacsoltam magam, így az utóbbi három évben apámmal, Charlie-val inkább Kaliforniában nyaraltunk két hétig.

Most mégis az a helyzet állt elő, hogy a középiskola befejezéséig forksi száműzetésben fogok élni. Az még másfél év. Tizennyolc hónap. Egyenesen börtönbüntetésnek tűnt. Tizennyolc hónap embert próbáló idő. Mikor becsuktam a kocsiját, a hangja olyan volt, mintha vasrácsok kattantak volna a helyükre nagy csattanással.

Oké, lehet, hogy túlzásba estem. Túl élénk a képzeletem, ahogy anyám nagy előszeretettel mondogatja. Amúgy meg én döntöttem így. Én száműztem magam.

Ettől még mondjuk nem lett könnyebb.

Imádtam Phoenixet. A napsütést, a száraz forróságot, a hatalmas, végtelenül terpeszkedő várost. És jó volt anyámmal élni, ahol szükség volt rám.

– Nem muszáj elmenned – ismételte anyám vagy századszorra, közvetlenül a biztonsági ellenőrzés előtt, ahová csak utasok mehetnek.

Anyám szerint annyira hasonlítunk egymásra, hogy akár borotválkozótükörnek is használhatnám. Ez nem teljesen igaz, de tény, hogy apámra egyáltalán nem hasonlítok. Velem ellentétben anyám álla hegyes, és telt ajkai vannak. A szemünk viszont tényleg egyforma, bár az övé gyermeki: tágra nyílt, halványkék szempár, amitől sokkal inkább tűnik a nővéremnek, mint az anyámnak. Folyton a testvéremnek nézik, és hiába tesz úgy, mintha fel se venné, anyám igazából imádja ezt. Az én halványkék tekintetem viszont valahogy kevésbé fiatal, és eléggé... bizonytalan.

Az enyémhez annyira hasonló, hatalmas, aggódással teli szemekbe nézve elöntött a rémület. Egész életemben én vigyáztam

anyámra. Persze biztos volt egy rövid időszak, mondjuk mikor még pelenkát hordtam, amikor még nem én gondoskodtam a számlák befizetéséről, az adminisztrációs intéznivalókról, a főzésről, meg úgy általában a kiegyensúlyozottságról, de arra nem emlékszem.

Elbizonytalanodtam, egyedül hagyhatom-e anyámat, hogy maga birkózzon meg az élettel. Az előző hónapokban, mikor mérlegeltem a döntésem, ez tűnt helyesnek, de most hirtelen minden szempontból rossznak éreztem.

Persze ott volt neki Phil, így a számlák valószínűleg időben be lesznek fizetve, mindig lesz kaja a hűtőben, benzin a kocsiban, és lesz kit felhívnia anyámnak, ha megint eltéved... Rám már nem volt olyan nagy szüksége.

– De én tényleg szeretnék menni – hazudtam.

Sosem tudtam jól hazudni, de ezt már olyan sokszor hajtogattam az utóbbi időben, hogy szinte már hihető volt.

– Üdvözlöm Charlie-t.

– Átadom.

– Nemsokára találkozunk – ígérette anyám. – Hazajöhetsz, amikor csak akarsz. Azonnal visszajövök, ha szeretnéd.

De én tudtam, milyen áldozat lenne ez neki.

– Miattam ne aggódj! – ismételtem. – Tök jó lesz. Szeretlek, anya.

Anyám egy hosszú percig szorosan ölelt. Aztán átsétáltam a fém-detektoros biztonsági kapun, és egyedül találtam magam.

Phoenixből Seattle-be háromórás a repülőút, majd egy kisebb géppel még egy órát kell repülni fel Port Angelesbe, ahonnan továbbbi egy óra autózás vissza le Forksba. A repülés nem izgatott, de az kissé aggasztott, mihez kezdünk egymással Charlie-val egy órán keresztül az autóban.

Igazság szerint apám egész normálisan fogadta az egészet. Úgy tűnt, őszintén örül, hogy életemben először állandó jelleggel nála akarok lakni. Már be is íratott a középiskolába, és megígérte, hogy segít kocsit is szerezni.

De attól még nem volt sima ügy. Egyikünk sem volt az az úgynevezett extrovertált típus, ami egyébként valószínűleg kell is ahhoz, hogy valaki az anyámmal egy fedél alatt létezzen. Mégis miről beszélgecssünk? Sosem rejtettem véka alá, mi a véleményem Forksról.

Mikor leszálltunk Port Angelesben, természetesen zuhogott az eső. Ez nem valamiféle rossz előjel volt, az lett volna a furcsa, ha nem esik. A napsütéstől már elbúcsúztam.

Charlie a járőrautójával jött értem. Erre számítottam is. A fork-siak Charlie-t Swan rendőrfőnök néven ismerik. Elsősorban azért is akartam magamnak autót venni abból a kevés pénzemből, ami volt, mert ki nem állhattam egy vörös-kék villogóval felszerelt kocsiiban furikázni. Semmi sem lassítja le úgy a forgalmat, mint egy zsaru felbukkanása.

A repülőről lebotorkálva Charlie szégyenlős, félkarú ölelésében találtam magam.

– Jó látni téged, Beau – mosolygott, és közben automatikusan megámogatott, hogy ne botoljak el a saját lábamban. Zavartan válon veregettük egymást, aztán hátraleptünk egyet. – Nem változtál sokat. Hogy van Renée?

– Anya jól van. Téged is jó látni, apa – tettem hozzá. Szemtől szemben mégsem hívhattam Charlie-nak.

– Biztos jó lesz így, hogy eljöttél tőle?

Mindketten tudtuk, hogy a kérdés nem az én személyes boldogságomra vonatkozik, hanem arra, kibújok-e a felelősség alól, amit

az anyámról való gondoskodás jelentett. Charlie azért nem harcolt soha azért, hogy hozzá kerüljek, mert tudta, hogy anyámnak szüksége van rám.

– Aha. Nem jöttem volna ide, ha nem lennék benne biztos.

– Hogyne.

Csak két nagy sporttáskával utaztam. A legtöbb arizonai ruhámnak nem sok hasznát vettem volna a washingtoni időjárásban. Anyámmal mélyen a zsebünkbe nyúltunk, hogy felturbózzuk a téli ruhatáramat, de így sem volt valami sok. Mindkét táskát elbírtam volna, de Charlie ragaszkodott hozzá, hogy az egyiket ő vigye.

Ez kibillentett az egyensúlyomból. Nem mintha ezt nehéz lett volna elérni, amúgy is elég kétballábás voltam, főleg a hirtelen növés óta nem tudtam mit kezdeni a testemmel. Be is akadt a lábam az ajtó peremébe, amitől a táskám előrelendült, és nekicsapódott a srácnak, aki épp befelé tartott.

– Jaj, bocsánat!

A fiú nem sokkal volt idősebb, mint én. Igaz, hogy alacsonyabb volt nálam, de kihívóan felszegte a fejét, ahogy odalépett hozzám. A nyaka mindkét oldalán tetoválások hivalkodtak. A mellette álló alacsony, éjfeketére festett hajú nő ellenségesen bámult rám.

– Bocsánat? – ismételte, mintha valahogy megbántottam volna őket.

– Igen, bocs.

A nő ekkor vette észre Charlie-t az egyenruhájában. Apámnak még csak mondanía sem kellett semmit. Csak rápillantott a srácre, aki hátralépett, és hirtelen sokkal fiatalabbnak tűnt, aztán a lányra is, aki durcásan húzta el ragacsos vörös rúzsos száját. Minden további nélkül kikerültek, és bementek a kis reptéri terminálba.

Charlie-val egyszerre vontuk meg a vállunkat. Vicces, mennyire egyforma gesztusaink voltak, pedig nem is töltöttünk együtt sok időt. Biztos a genetika az oka.

– Találtam egy jó kis kocsit, egész olcsón, ami neked pont megteszi – jelentette be Charlie, mikor már úton voltunk Forksba.

– Milyen kocsit? – kérdeztem óvatosan. Nem tetszett, hogy az autó nemcsak simán jó, hanem nekem pont megteszi.

– Tulajdonképpen egy furgon. Chevy.

– Honnan van?

– Emlékszel Bonnie Blackre La Pushból?

La Push a közeli tengerpartnál elhelyezkedő kis indián rezervátum neve volt.

– Nem.

– Nyaranta együtt szoktunk pecázni vele meg a férjével – emlékeztetett Charlie.

Ebből rögtön tudtam, miért nem rémlik Bonnie neve. A kellemtlen emlékeket mindig is kitöröltem a memóriámból.

– Bonnie azóta kerekesszékkal közlekedik – folytatta Charlie, miután én nem szóltam semmit –, úgyhogy már nem tud vezetni. Felajánlotta, hogy jó áron eladja nekem a furgont.

– Hány éves a kocsit? – kérdeztem, de Charlie arckifejezéséből azonnal kiolvastam, hogy remélte, ezt a kérdést pont elfelejtem feltenni.

– Bonnie nagyon rendesen karbantartotta, igazából olyan, mintha csak néhány éves lenne.

Azt hitte, ilyen könnyen feladom?

– Mikor vette?

– Azt hiszem, 1984-ben.

– És újonnan vette?

– Nem. Azt hiszem, ez a furgon a hatvanas évek elején volt új. Vagy az ötvenes évek végén, de annál biztos nem öregebb – vallotta be Charlie, nyilvánvalóan tartva a reakciótól.

– Cha... Apa, nekem gőzöm sincs a kocsikról. Nem tudom megcsinálni, ha valami elromlik, szerelőre meg nem lesz pénzem.

– Hidd el nekem, Beau, az a járgány kiváló állapotban van. Manapság már nem rakják össze olyan tisztességesen a dolgokat, mint akkoriban.

A járgány... magamban arra jutottam, hogy talán van benne fantázia, becenévnék legalábbis jó lehet.

– És mennyi az annyi? – kérdeztem rá. Végeredményben úgyis ez volt a legfontosabb.

– Hát, fiam, az az igazság, hogy tulajdonképpen már meg is vettem neked. Ajándékuł hazaköltözésed alkalmából.

Charlie reménykedve pillantott felém. Én meg próbáltam megemésztetni, hogy ingyen jutok kocsihoz.

– Nem kellett volna, apa. Én akartam kocsit venni magamnak.

– Tudom, de megörültem ennek a lehetőségnek. Szeretném, hogy jól érezd magad itt.

Charlie egyenesen előre, az útra meredt, ahogy ezt mondta. Minđig is kényelmetlenül érezte magát, ha az érzelmeit kellett kifejeznie. Ez megint közös tulajdonságunk volt, szóval én is az utat bámultam, amikor válaszoltam:

– Ez szuper, apa. Kösz! Nagyon örülök neki.

Azt nem tettem hozzá, hogy lehetetlent kíván. Kinek lenne az jó, ha ő is velem együtt szenvedne? Plusz nem vagyok az a fajta, aki ajándék kocsinak a fogát nézi, azaz inkább a motorját.

– Ugyan, nagyon szívesen – motyogta apám zavartan.

Váltottunk még pár szót az időjárásról, ami meglepő módon esős volt, majd ezzel be is fejeztük a társalgást, és csak bámultunk kifelé az ablakon.

A tájat akár szépnek is mondhatnám. Mindenütt csak zöldet láttam: a fák törzseit és ágait is moha borította, a talajszinten pedig páfrányok nőttek. Még a levegőnek is valahogy zöld színe lett, mire leszűrődött hozzánk a faleveleken keresztül.

Igazából túlságosan is zöld volt minden. Egy idegen bolygón éreztem magam.

Aztán hazaértünk. Charlie még mindig abban a kicsi, két hálószo-
bás házban élt, amit anyámmal vettek a házasságuk elején. Persze az ő házasságuknak csak eleje volt. A változatlan ház előtt az utcán ott parkolt az új – legalábbis számomra új – furgon. A kifakult vörös színű kocsinak nagy, íves lökhárítói és lekerekített szélű vezetőfülkéje volt.

Nekem azonnal megtetszett. Nem igazán rajongtam az autókért, úgyhogy engem is meglepett a reakcióm. Persze még azt sem tudtam, be lehet-e indítani egyáltalán, de már el tudtam magam képzelni, ahogy vezetem. Ráadásul ez is egy olyan masszív vasóriás volt, amiben sosem esik kár, az a fajta, ami balesetknél karcolás nélkül megússza, míg a másik autó ripityára törik.

– Hű, apa, ez nagyon menő! Köszönöm! – kiáltottam fel, ezúttal valóban lelkesen.

Nem elég, hogy a furgon bejött, már az is biztos volt, hogy nem kell minden reggel két mérföldet gyalogolnom a suliiig a szakadó esőben. És főleg nem kell a járőr-kocsis fuvarra hagyatkoznom, ami egyértelműen a legrosszabb verzió lett volna.

– Örülök, hogy tetszik – morogta Charlie, ismét zavarban.

Egyetlen fordulóval minden cuccomat fel tudtam vinni. A nyugati fekvésű hálószoba lett az enyém, ami az előkertre néz. Ez nem volt újdonság, születésem óta ez volt a szobám. A fapadló, a világoskék falak, a döntött mennyezet, a kifakult kék-fehér kockás függöny mind a gyerekkorom részét képezte. Charlie csak annyit változtatott a szobán, hogy kicserélte a bölcstő ágyra, és később betett egy íróasztalt is. Ezen most egy használtan vett számítógép állt, a modemhez szükséges telefonzsinór a padlóhoz szegezve kanyargott a legközelebbi csatlakozóhoz. Ehhez anyám ragaszkodott, hogy könnyebben tudjuk tartani a kapcsolatot. A régi hintaszék, ami szintén megvolt már babakorom óta, még mindig ott állt a sarokban.

Csak egy apró fürdőszoba volt az emeleten, amin így osztoznom kellett Charlie-val. De már korábban is egy fürdőszobát használtam anyámmal, ami határozottan rosszabb volt, mert neki jóval több cucca volt, mint Charlie-nak, ráadásul makacsul ellenállt minden rendszerezési kísérletemnek.

Charlie egyik legjobb tulajdonsága az, hogy nem akaszkodik rá az emberre. Otthagytott, hogy egyedül pakolhassak ki, és rendezhessem el a dolgaimat, amire anyám egész biztosan képtelen lett volna. Örültem, hogy végre egyedül lehettem, és nem kellett mosolyognom, meg úgy csinálnom, mintha minden rendben lenne. Megkönnyebbülten bámultam ki az ablakon az esőfüggönyre, és átengedtem magamat borús gondolataimnak.

A forksi gimnázium csak háromszázötvenhét – azaz most már háromszázötvennyolc – tanulóval büszkélkedhetett. A régi iskolámban csak az én évfolyamomra több mint hétszázan jártak. Itt az összes gyerek együtt nőtt fel, sőt, már a nagyszüleik is együtt jártak óvodába. Tudtam, hogy én leszek nekik az új gyerek a nagyvárosból,

akit majd tátott szájjal lehet bámulni, és jól ki lehet beszélni a háta mögött.

Talán, ha elég menő lennék, ezt még az előnyömmre is fordíthatnám. Csak bevonulnék hanyag magabiztossággal. De a vak is látja, hogy én nem olyanfajta srác vagyok: nem voltam sem sztárfocista, sem osztályelnök, sem motoros rosszfiú. Én olyanfajta srác vagyok, aki a külseje alapján kosaras is lehetne, de mikor elindul, látszik, hogy megállni is alig bír a lábán. Az a fajta, akit a többiek bepakoltak az öltözőszekrénybe, egészen tizedik osztályig, mikor hirtelen húsz centit nötem. Az a srác, aki túl csendes, túl jelentéktelen, akit egyáltalán nem kötnek le sem az online játékok, sem az autók, sem a baseballstatistikák, meg úgy általában semmi, ami iránt a fiúk állítólag érdeklődnek.

Más fiúkhoz képest ugyanis nekem nem volt éppenséggel túl sok szabadidőm holmi hobbikra. Ott volt helyette a háztartási kiadások felügyelete, az eldugult lefolyó megszerelése meg a heti nagybevásárlás.

Illetve ott volt, egészen mostanáig.

Szóval nem igazán tudtam mit kezdeni a velem egykorú emberekkel. Talán a teljes igazság az, hogy nem igazán tudtam mit kezdeni az emberekkel úgy általában. Még anyám sem értett meg engem soha, pedig hozzá állok a legközelebb. Néha eszembe jutott, vajon az én szemem is ugyanazt fogja-e fel a dolgokból, mint amit a többiek látnak. Úgy érteve, hogy, mondjuk, én zöldnek látom azt, amit mindenki más pirosnak. Vagy, hogy én ecetszagot érzek, mások meg kókuszillatot. Felmerült bennem, hogy talán nincs ki mind a négy kerekem.

De az ok valójában nem is számított, csak az eredmény. Tudtam, hogy a másnap csak a kezdet lesz.

Nem aludtam jól azon az éjjelen, még azután sem, hogy végre elhallgattattam a negatív gondolatokat a fejemben. Az eső folyamatosan verte a tetőt, és a szél zaját sem tudtam kikapcsolni. Előbb csak a régi steppelt takarót húztam a fejemre, aztán már a párnát is. De így is csak éjfél után sikerült elaludnom, mikor az eső szermerkélésre váltott.

Reggel az ablakon kinézve csak a mindent elborító ködöt láttam, és éreztem, ahogy a klausztrófóbiás érzésem visszatér. Forksban sosem látni az eget, és most pont olyan volt, mint az a börtöncella, amit elképzeltem.

Charlie-val hallgatagon reggeliztünk. Sok sikert kívánt a sulihoz. Megköszöntem neki, bár tudtam, hogy csak az idejét pazarolja a reménykedésre. A siker többnyire messzire elkerült. Charlie ment el előbb otthonról, a rendőrsre, ami a feleséget és a családot jelentette neki.

Miután otthagytam, csak ültem a régi, négyszögletes tölgyasztalnál, a három egymáshoz nem passzoló szék egyikén, és végignéztam a konyhán. Sötét falai, az élénksárga szekrények meg a fehér linóleumpadló nagyon is ismerősek voltak. Semmi nem változott. A szekrényeket még anyám festette át tizennyolc éve, így próbálva némi napfényt lopni a házba. A szomszédos, nanoméretű nappaliban a kis kandalló felett egy sor fotó virított. Az első a szüleim Las Vegas-i esküvőjén készült, a másodikat pedig egy segítőkész ápolónő lőtte hármunkról a születésem után a kórházban. A többi fotó az én iskolai portréim voltak, minden évből egy, egészen az ideig tartóig. Ezekre ránézni is rossz volt. A béna frizurák, a fogszabályzós évek, a pattanások, amiktől végre megszabadultam, mind szépen dokumentálva lógtak a falon. Kitaláltam, hogy ráveszem valahogy

Charlie-t, hogy ezeket pakolja el valahová máshová, legalább addig, amíg vele lakom.

A házban lehetetlen volt nem érezni, hogy Charlie sosem tette túl magát anyámon, és ez kellemetlenül érintett.

Nem akartam túl korán odaérni az iskolába, de képtelen voltam tovább ott üldögni. Felvettem a dzsekimet – vastag, műanyag pufikabát, nem légáteresztő, pont, mint valami vegyvédelmi ruha –, és kiléptem az esőbe.

Még mindig csak szemerkélt, így nem áztam bőrig azonnal, ahogy kihalásztam a kulcsot az ajtó feletti eresz alól – ahová mindig tettük –, és bezártam. Új vízhatlan bakancsom cuppogása furcsán hatott. Hiányzott a kavicsok megszokott hangja, ahogy csikordulnak a lábam alatt.

A furgonban meleg és száraz volt minden. Egyértelmű volt, hogy Bonnie vagy Charlie szépen kitakarította, de a barna kárpitozott üléseken még enyhén érezhető volt a dohány, a benzin és a mentol illata. Nagy megkönnyebbülés volt, hogy a motor azonnal beindult, viszont iszonyú hangosan, és alapjáraton is ugyanezen a hang-erőn brummogott. De várható volt, hogy egy ilyen vénség nem lesz hibátlan, a kőkorszaki rádió pedig működött, ami kellemes meglepetésként ért.

Az iskolát nem volt bonyolult megtalálni, a főút mellett helyezkedett el, mint minden más a városban. Első pillantásra mondjuk nem tűnt gimnáziumnak, csak a nevét hirdető felirat segített eligazodni. A telken egy rakás egyforma, barnás téglából épült háztömb állt, és olyan sok fa meg sövény nőtt mindenfelé, hogy nem tudtam felmérni a kiterjedését. A hely semmilyen intézményes jelleggel nem bírt, nemhogy fémdetektorok nem voltak sehol, de még kerítés sem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Az első háznál parkoltam le, aminek az ajtaja felett egy kis táblán „Tanulmányi osztály” felirat lógott. Senki más nem parkolt ott, úgyhogy biztosra vettem, hogy tilosban járok, de úgy döntöttem, inkább kérek egy rendes útbaigazítást az irodában, és nem körözkök az esőben összevissza az épületek között, mint egy idióta.

Bent szépen megvilágított és a remélnél melegebb irodát találtam, ami ugyan kicsi volt, de apró várójában összecukható, párnázott székek sorakoztak a narancssárga árnyalatú padlószőnyegen. A falakat mindenféle felhívások, értesítések és oklevelek borították. Ezenkívül egy nagy, hangosan ketyegő óra lógott a falon, a maradék helyet pedig műanyag kaspókban burjánzó cserepes növények töltötték ki, mintha odakint nem lenne elég a sok zöldből. A szobát egy hosszú pult választotta ketté, amin papírokkal teli drótkosarak tömörültek, az elejére pedig élénk színű szórólapokat ragasztottak. A pult mögött három íróasztal állt. Az egyiknél egy nagydarab, szemüveges, kopaszodó férfi ült, akin póló volt. Ettől máris úgy éreztem, túllőttem az időjáráshoz képest.

A kopaszodó hapsi felnézett.

– Miben segíthetek?

– Beau Swan vagyok – közöltem, és rögtön láttam, ahogy a felismerés megcsillan a szemében. Vártak rám. Még itt se voltam, de már pletykáltak rólam. A rendőrfőnök fia, aki azzal a felelőtlen anyjával él, végre hazatér.

– Hogyne – felelte a kopasz, és feltúrta az asztalán imbolygó papírhalmot, hogy megtalálja, amit keres. – Előkészítettem neked az órarended, Beaufort, és itt van az iskola térképe is – tette hozzá, amint elém tolt egy rakás papírt.

– Inkább Beau, ha lehetne.

– Hogyne, akkor Beau.